

*Пуленко І. А.,**кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри іноземних мов
Військової академії (м. Одеса)**Сазикіна Т. П.,**кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри філології
Одеського національного морського університету*

ЕКСПРЕСИВНІ ОСОБЛИВОСТІ СИНТАКСИЧНОГО ПАРАЛЕЛІЗМУ В ПУБЛІЧНИХ ВИСТУПАХ ПОЛІТИКІВ (НА МАТЕРІАЛІ АНГЛІЙСЬКОЇ, ФРАНЦУЗЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ)

Анотація. Статтю присвячено дослідженню синтаксичного паралелізму на макро- та мікрорівнях у публічних виступах політичних діячів англійською, французькою та українською мовами. Загально визнано, що ефективність будь-якого публічного виступу залежить від таких двох факторів: від актуальності вибраної теми та від засобів її презентації. Одними з актуальних лінгвістичних факторів презентації думки у публічному виступі є стилістичні засоби конструктивного характеру, які надають понятійній формі додатковий інформаційний відтінок, здебільшого естетичний, для надання більшої емотивності.

Метою цієї роботи є необхідність простежити на матеріалі сучасних публічних виступів політичних діячів на декількох мовах особливості структури та функціонування синтаксичного паралелізму, починаючи з організації малих форм (мікропаралелізму, який передбачає організацію членів речення) та закінчуючи організацією великих форм (макропаралелізму, який передбачає організацію зверх фразової єдності, фрагменту дискурсу та всього тексту). Об'єктом дослідження виступають публічні виступи політичних діячів на англійській, французькій та українській мовах. Предметом вивчення є висловлювання з паралельними конструкціями у публічних виступах політичних діячів на англійській, французькій та українській мовах.

Беручи до уваги досвід лінгвістів, які досліджували синтаксичний паралелізм, ми можемо визначити це явище у нашій роботі таким чином: під синтаксичним паралелізмом ми розуміємо наявність взаємно вимірюваних, однотипово побудованих, як у структурному, так і функціональному плані, конструкцій, які виражено частинами простого речення (мікропаралелізм), частинами складного речення чи тексту (макропаралелізм). Синтаксичний паралелізм проявляється у синтаксично однотипних конструкціях, основною функцією яких є посилення комунікативного та експресивного значення висловлювань та об'єднання семантично різних елементів у чисельні синтаксичні єдності. У паралельні конструкції можуть включатися головні чи другорядні члени речення.

Як показує фактичний матеріал, на рівні простого речення паралелізм може створюватись повторенням структури на будь-якому рівні, завдяки однотиповій побудові взаємно вимірюваних відрізків речення, які є членами цього речення та виражені однаковими частинами мови,

та які мають однакові граматичні форми. Особливого дослідження потребує макропаралелізм, тобто організація великих форм – зверх фразових єдностей, фрагментів дискурсу та всього тексту. Випадок потрібного повтору у макропаралельному висловлюванні дає підставу вважати таке явище семантико-синтаксичним засобом, який у контексті публічної промови набуває значне емоційно-експресивне навантаження.

Ключові слова: експресивний синтаксис, публічні політичні виступи, синтаксичний паралелізм, макропаралелізм, мікропаралелізм.

Постановка проблеми. Емотивність публічних виступів політичних діячів неодноразово досліджувалась соціологами, політологами, психологами, філософами, піар-технологами та лінгвістами. Загально визнано, що ефективність будь-якого публічного виступу залежить від таких двох факторів: від актуальності вибраної теми та від засобів її презентації. Одними з актуальних лінгвістичних факторів презентації думки у публічному виступі є стилістичні засоби конструктивного характеру, які надають понятійній формі додатковий інформаційний відтінок, здебільшого естетичний, для надання більшої емотивності. Але не всі стилістичні засоби у публічних політичних виступах досить глибоко досліджені. Саме таким стилістичним засобом виявився синтаксичний паралелізм. Як відомо, синтаксичний паралелізм складається із синтаксично однотипних конструкцій, основною функцією яких є посилення комунікативного та експресивного значення висловлювань та об'єднання семантично різних елементів у чисельні синтаксичні єдності. У паралельні конструкції можуть включатися головні чи придаткові частини речення. У широкому розумінні паралелізм розуміють як явище експресивного синтаксису, що виступає у дискурсі як аналогія, схожість, повторюваність, спільність сусідніх елементів. Його сутність полягає у повторенні синтаксичної конструкції одного висловлювання у таких висловлюваннях з іншим лексичним наповненням. Паралелізм ще називають риторичним повторюванням, яке створює ефект виразної наполегливості, що допомагає виразити певну думку [1; 2; 3, с. 127]. Саме тому особливої уваги потребують синтаксичні конструкції, де це явище присутнє, а також цілий

дискурс, а у нашому випадку політичні публічні виступи як окремих стилістичний жанр.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У лінгвістиці прийнято вважати образними такі морфологічні, синтаксичні та особливо лексичні засоби мови, що слугують для емоційного чи логічного підсилення висловлювання. Такі засоби відомі давно, їх функціонування досліджувалось і досліджується. Великий внесок у дослідження та класифікацію образних засобів мови внесли І.В. Арнольд, І.Р. Гальперин, В.А. Кухаренко, А.Н. Мороховський, Г.Я. Солганик, І.Г. Кошева [4; 5; 6; 7; 8; 9] та ін. Фігури мовлення, тобто виразні засоби мови, підвищують виразність висловлювання та підсилюють його емоційність за допомогою особливих синтаксичних конструкцій, таких як інверсія, риторичне запитання, паралельні конструкції, контраст тощо [10]. Багато вітчизняних лінгвістів займались дослідженням паралелізму [1; 11; 12; 13].

У лінгвістиці паралелізм розуміють як використання слів одного й того ж лексико-граматичного класу (частини мови) у однаковій синтаксичній функції; однотипні синтаксичні конструкції не тільки у функціональному, але й у структурному відношенні; це повторення двох чи більше прогресивних послідовностей однакової морфологічної схеми, яке супроводжується (так або ні) повторами з ритмічними фонетичними або лексико-семантичними відмінностями [4; 14; 15, с. 77–91; 16]. Синтаксичний паралелізм трактується як конструкція, яка складається з двох чи більше суміжних ідентичних структур, зверх фразових єдностей, абзаців, що слугує для внутрішнього закріплення тексту як ритміко-синтаксичного явища. Воно поєднує у собі прийоми та моделі ритмічної та синтаксичної побудови як одного із синтаксичних прийомів образотворчості [17, с. 264]. Н.М. Разінкіна визначає синтаксичний паралелізм як семантико-структурну єдність, що складається мінімально з двох компонентів (складників), які характеризуються синтаксичною тотожністю й логіко-сисловою спільністю [18]. Диференційними ознаками синтаксичного паралелізму є особливий інтонаційний малюнок, особлива ритміка, а також особлива двопланова асоціативно-семантична завершеність та естетична довершеність висловлювання [11, с. 54].

Поряд з відмінностями у визначенні синтаксичного паралелізму є також його різні класифікації. Наприклад, розроблено класифікацію структурних видів паралелізму на матеріалі англійської мови, яка базується на додержанні трьох умов існування паралелізму, а саме: однакова кількість членів структури; однакові синтаксичні відносини всередині паралельних конструкцій; однаковий порядок слів у всіх конструкціях синтаксичного повтору [16]. Як стверджує група дослідників, мовна експресія в усьому своєму різноманітті властива не лише звукам, словам і їх граматичним формам, але ще більшою мірою синтаксичній організації мови [7]. А.М. Мороховський та В.А. Кухаренко виділяють три групи виразних засобів синтаксису залежно від типу трансформації, яка відбулася з вихідною моделлю, а саме: 1) редуція вихідної моделі: еліipsis, замовчування, номінативні речення, безсполучниковий зв'язок; 2) експансія вихідної моделі: повтор, перерахування, тавтологія, полісиндетон, вставні речення; 3) зміна порядку компонентів вихідної моделі: інверсія, дистантність, обособлена. Залежно від характеру відношень між синтаксичними структурами, способів транспозиції їх значення і характеру зв'язку між елементами таких структур В.А. Кухаренко та А.М. Мороховський виділяють також три

групи стилістичних прийомів на рівні синтаксису: 1) взаємодія синтаксичних структур у контексті: паралелізм, хіазм, анафора, епіфора; 2) транспозиція значення синтаксичних структур у контексті: риторичне запитання; 3) транспозиція значення способів зв'язку: парцеляція, сурядний зв'язок замість підрядного [6; 7]. Залежно від наявності цих трьох умов можна виділити як повний паралелізм (у разі збереження всіх трьох умов), так і неповний (у разі порушення однієї з умов). Неповний паралелізм, своєю чергою, можна поділити на: а) неповний паралелізм з поширенням (поява в окремих конструкціях членів, які не мають відповідностей в інших паралельних конструкціях); б) неповний паралелізм зі скороченням (опущення деяких членів в одній з конструкцій); в) неповний паралелізм з неспівпадінням паралельних конструкцій (недодержання другої умови паралельності); г) зворотний паралелізм чи хіазм (порушення третьої умови про однаковий порядок слів у всіх паралельних конструкціях) [14; 19; 20].

Метою роботи є необхідність простежити на матеріалі сучасних публічних виступів політичних діячів на декількох мовах особливості структури та функціонування синтаксичного паралелізму, починаючи з організації малих форм (мікропаралелізму, який передбачає організацію членів речення) та закінчуючи організацією великих форм (макропаралелізму, який передбачає організацію зверх фразової єдності, фрагменту дискурсу та всього тексту). Об'єктом дослідження є публічні виступи політичних діячів на англійській, французькій та українській мовах. Предметом вивчення є висловлювання з паралельними конструкціями у публічних виступах політичних діячів на англійській, французькій та українській мовах.

Виклад основного матеріалу дослідження. Беручи до уваги досвід лінгвістів, які досліджували синтаксичний паралелізм, ми можемо визначити це явище у нашій роботі таким чином: під синтаксичним паралелізмом ми розуміємо наявність взаємновимірюваних, однотипово побудованих, як у структурному, так і функціональному плані, конструкцій, які виражено частинами простого речення (мікропаралелізм), частинами складного речення чи дискурсу (макропаралелізм). Синтаксичний паралелізм, як явище експресивного синтаксису, найчастіше досліджується філологами у дискурсі як один зі способів його організації. Спершу потрібно проаналізувати функціонування синтаксичного паралелізму на рівні простого речення. Як показує фактичний матеріал, паралелізм може створюватись повторенням структури на будь-якому рівні, завдяки однотиповій побудові взаємно вимірюваних відрізків речення, які є членами цього речення та виражені однаковими частинами мови та які мають однакові граматичні форми.

Наведемо приклади мікропаралелізму із французької мови. Як видно з досліджуваного матеріалу, французькі оратори – політики доволі часто вдаються до паралелізму головних членів речення, які виражені інфінітивами: 1. *Travailler à dominer ces forces économiques, c'est travailler à libérer l'homme, c'est travailler à libérer l'esprit humain* [21]. У цьому прикладі повний паралелізм створюється інфінітивними групами у функції розповсюдженого підмета (*travailler à dominer ces forces économiques*) та двох однорідних складних інфінітивних присудків (*est travailler à libérer l'homme, est travailler à libérer l'esprit humain*), перед якими стоїть безособовий вказівний займенник *ce*. Така побудова речення створює безособовість та емпфузу. В основі однотипово побудованих структур лежить

базовий повторюваний інфінітив *travailler*, який у предикативній частині підвищує експресивність висловлювання. Потрібно відзначити, що однотипово побудовані головні члени речення в подібних конструкціях поєднані між собою ідентифікаційним маркером *c'est*, що відіграє узагальнюючу роль, а вказівний займенник *ce* виступає як елемент, що пов'язує елементи структури та функціонує як їх ідентифікатор. У вищенаведеному прикладі мікропаралелізм базується на семантичній ознаці: деталізації загальної думки. У наступному прикладі, який за синтаксичною структурою збігається з першим, присутній інший вид семантичної ознаки, на якій базується мікропаралелізм – це синтез фразового висловлювання (однорідних розширених інфінітивних фраз як однорідних підметів). 2. *Faire le socialisme, changer la vie de millions, voire de milliards de gens, c'est soulever des montagnes* [22, с. 7]. За рахунок однорідних стилістичних засобів відбувається «нанизування» переліку подібних дій, емотивний вплив на адресата.

Слід зазначити, що речення з однотиповими головними членами, що виражені інфінітивом, несуть велику змістову ємність у разі економії вираження. Це відбувається тому, що інфінітив – це безособова форма дієслова, він не виражає ні особи, ні часу, ні способу дії. Завдяки таким характеристикам інфінітив надає відсторонення висловлюванню, а у функції підмета чи предикатива він вказує на узагальнену чи на невизначену особу. Таким чином, мікропаралелізм може організовувати члени речення у однорідний ряд. На рівні простого речення однорідними є однофункціональні синтаксичні одиниці, які мають однакові відношення до певного третього елемента, який керує ними чи яким вони керують.

Наступний фактичний матеріал відібрано з відповідей Президента США Д. Трампа журналістам на пресконференції “*Coronavirus Response*”, присвяченій ситуації з коронавірусом у США у квітні 2020 р. Досліджуваний матеріал англійської мови показує, що паралельними на макрорівні можуть бути:

А) Комплемент дієслова – додаток та підмет складносурядного речення, виражені герундіальною фразою у складі складносурядного речення: “*We need coming together, but coming together means cooperation*” [23].

Б) Синонімічні фрази з прикметником *calm* (дієслівна частина складного модального дієслівного присудка та наказовий спосіб у *to remain calm* та *be calm*) у короткому дискурсі (двох складних реченнях): “*People have to remain calm... All I say is, “Be calm”*” [23].

В) Іменник *test(s)* двічі виступає додатком та один раз підметом у короткому дискурсі, який поєднує три короткі речення. В першому з них, складнопідрядному реченні, ми спостерігаємо вбудований мікропаралелізм у макропаралельну структуру. У другому простому реченні іменник також є додатком, а в третьому простому реченні іменник є підметом: “*Anybody that needs a test gets a test. They have the tests. And the tests are beautiful*” [23].

У всіх вищенаведених прикладах має місце підсилення паралелізму структур за допомогою лексичного повторення. Лексичне повторення одночасно визначає ритмічну будову речення та на нього падає значне змістове навантаження. Частина дискурсу, яка іде наприкінці, пояснює та підсилює попереднє висловлювання. Оратори беруться до лексичного повторювання з метою довести до слухача певну думку у найповнішому вигляді, що сприяє емоційному впливу на адресата.

Як свідчать вищенаведені приклади з англійської мови А), Б) та В), для публічних політичних виступів характерні висловлювання з реченнями, які нагадують слоган та несуть зазивний характер. Також гранична стислість та максимальна інформативність досягнуті шляхом протиставлення однотипово побудованих фразових груп. Так, у вищенаведеному прикладі А) гранична стислість та максимальна інформативність виявляється завдяки протиставленню однакових герундіальних фраз складносурядних речень у межах одного складного речення. Це ж можна простежити на прикладі мікропаралелізму з французької мови, в якому однотиповість будови другорядних членів речення поєднується з їх лексичним протиставленням: 3. *Il faut entendre l'affranchissement du prolétariat par la défaite de la bourgeoisie* [24, с. 122]. За допомогою антитези на фоні паралелізму структур оратор успішно розкриває сутність соціально-політичних явищ того часу: *l'affranchissement du prolétariat – la défaite de la bourgeoisie*.

Експресивним є також вживання ораторами зворотного паралелізму, сутність якого полягає у перехресному розміщенні двох суміжних конструкцій за принципом дзеркальної симетрії, що носить у стилістиці назву хіазм. Приклад: 4. *L'avenir appartient pour la France à une nouvelle croissance, une croissance humaine* [22, с. 4].

Хіазматична структура, у якій принцип симетрії проявляється максимально, також лежить в основі ефективності висловлювань, сприяє яскравій експресивності і водночас врівноважує частини висловлювання та допомагає запобігти монотонності висловлювання. У наведених вище прикладах хіазм ускладнюється підхватом, який демонструє зв'язок між попереднім та наступним сегментами, що підсилює експресивність висловлювання.

У політичних публічних висловлюваннях однорідні члени речення створюють паралелізм на лексико-граматичному рівні та зазвичай поєднуються з іншими стилістичними засобами – градацією та антитезою. Наведемо приклад з градацією на фоні структур синтаксичного паралелізму: Г) “*It's fake, false. It's a bad journalist. All people must get true information. This journalist is bad*” [23]. У цьому випадку макропаралелізму серія лексично негативних прикметників (частин складного іменникового присудка) з повтором прикметника *bad* слугують для підсилювання настрою всього висловлювання. Кожна наступна репліка підсилює ефект попередньої, що наприкінці створює ефект недовіри та засудження певного журналіста, а його інформація повинна сприйнятись як фейкова та шкідлива у складний період для громадян країни. До того ж функція лексичного повтору в цьому разі суто експресивна. Цей повтор не вносить ніяких семантичних додаткових відтінків, але ставить за мету слугувати засобом посилення, наполегливого повторення, завдяки чому фраза набуває посиленого впливу та в результаті створюється підвищена експресивність висловлювання.

До прикладів застосування макропаралелізму можна віднести витяг з відеозвернення Президента України В.О. Зеленського стосовно медичної реформи в країні: «...більшість протитуберкульозних лікарень та диспансерів – на грані закриття. *Я не можу всього цього допустити. Я не можу допустити* скорочення бригад швидкої допомоги... *Я не можу допустити*, щоб кваліфіковані дитячі лікарі поїхали за кордон, та був катастрофічний ріст дитячої смертності... *Ми не можемо всього цього допустити*, інакше це буде називатись не реформа, а диверсія» [25].

Оратор три рази застосовує одне й те саме речення, а в четвертий раз він змінює особовий займенник в однині на форму множини з метою залучення всього кола можновладців до вирішення драматичної для суспільства проблеми.

Слід підкреслити, що для писемних текстів потрібне повторювання – дуже рідкісне явище, оскільки воно відображає особливості спонтанного мовлення та допомагає оратору доповнити якість кількістю, завдяки чому почуття оратора у політичному висловлюванні стають більш виразними, більш індивідуалізованими. Оскільки публічні промови належать до змішаної форми спілкування (письмова фіксація та усна презентація), можна допустити, що вживання потрібного повторення показує прагнення оратора зберегти у публічній промові характер розмовного мовлення. Однорідність синтаксично наближених компонентів, що становлять повний чи неповний паралелізм, та посилення емотивності висловлювання веде до помітної напруги у висловлюванні. Це дає підставу вважати таке явище семантико-синтаксичним засобом, який у контексті публічної промови набуває значне емоційно-експресивне навантаження.

Висновки. Виразні засоби на синтаксичному рівні являють собою синтаксичні моделі речень, які несуть додаткову логічну або експресивну інформацію, що сприяє підвищенню прагматичної ефективності висловлювання [7, с. 138]. Також синтаксичний паралелізм характеризується залежно від місця положення окремих частин конструкцій: початковий, кінцевий, кільцевий. До попередньо названих структурної ознаки та ознаки щодо положення паралельних конструкцій у дискурсі можна додати комунікативний та семантичний види паралелізму. За комунікативною ознакою будемо розрізняти паралелізм наказових, питальних та розповідних речень, які можуть бути як стверджувальними, так і заперечними. Класифікація за семантичною ознакою враховує характер смислових відносин між компонентами структури, а саме: інтенсифікацію висловлювання; синонімічний спосіб вираження; об'єднання декількох висловлювань в єдине ціле чи деталізацію загальної думки; протиставлення всередині паралелізму [8].

На дослідженому мовному матеріалі з публічних політичних виступів ораторів можна дійти висновку про те, що фігура синтаксичного паралелізму може організовувати члени простого речення у єдине стилістичне ціле явище. У нашому дослідженні такий тип паралелізму отримав назву мікропаралелізму. На рівні простого речення мікропаралелізм організує такі його члени, а саме: 1) підмет та присудок, де останній містить інфінітив. При цьому вислів нагадує прислів'я; 2) підмет та іменну частину складного іменного присудка, яка виражена іменником в однині чи множині (або його субститутами). При цьому вислів набуває характерних рис афоризму та передає філософську концепцію оратора; 3) підмет та непрямий додаток, який виражено іменником. Такі вислови нагадують гасло та мають характер заклику; 4) прямий та непрямий додаток, які виражені іменником. При цьому часто відбувається їхнє протиставлення; 5) однорідні члени речення.

Отже, врахування всіх принципів класифікації: розміщення паралельної структури, комунікативної ознаки, структурної та семантичної ознак дає можливість комплексного аналізу явища синтаксичного паралелізму у мікро- та макроструктурах. Мікропаралелізм, який організує головні другорядні, а також однорідні члени речення у комбінації з градацією та антитезою

створює експресивність мови, що допомагає оратору яскравіше, виразніше передати свою думку. Завдяки цьому оратор досягає бажаного прагматичного ефекту висловлювання. Особливого дослідження потребує макропаралелізм, тобто організація великих форм – зверх фразових єдностей, фрагментів дискурсу та всього тексту.

Література:

1. Сидоренко І. Повтор як ключовий принцип функціонування стилістичних фігур у сучасних англійських драматичних творах. URL: http://www.kamts1.kpi.ua/sites/default/files/files/sydorenko_povtor.pdf.
2. Разинкина Н.М. Стилистика английского научного текста. *Edumorial*, 2005. URL: <https://www.livelib.ru/book/1000105025-stilistika-anglijskogo-nauchnogo-teksta-nm-razinkina>.
3. Georjin R. Les secret de style. 4ed. Paris : Editions André Bonne, 1991. 247 p.
4. Арнольд И.В. Стилистика современного английского языка. Санкт-Петербург : Просвещение, 2012. 295 с.
5. Гальперин И.Р. Стилистика английского языка. Москва : Либроком, 2014. 336 с.
6. Кухаренко В.А. Интерпретация текста. Вінниця : Нова Книга, 2004. 272 с.
7. Мороховский А.Н., Воробьева О.И., Лихошерст Н.И., Тимошенко З.В. Стилистика английского языка : учебник. Киев : Высшая школа, 1991. 272 с.
8. Солганик Г.Я. Стилистика текста : учебное пособие. 9-е изд. Москва : Флинта; Наука, 2009. 256 с.
9. Кошечкина И.Г. Стилистика современного английского языка. Москва : Академия, 2011. URL: <http://web.snauka.ru/>.
10. Шиляева А.М. Связь синтаксиса с другими разделами лингвистики. Москва : Академия, 2012. URL: <http://web.snauka.ru/>.
11. Синица І.А. Лексичний повтор як засіб реалізації семантичної зв'язності тексту. *Мовознавство*. 1994. № 2–3. С. 56–60.
12. Дубенко О.Ю. Порівняльна стилістика англійської і української мов : навчальний посібник. Вид. 2. Доп. і перероблене. Вінниця : Нова книга, 2011. 328 с.
13. Тараненко О.О. Повтор / Українська мова : Енциклопедія. Київ : Енциклопедія, 2007. С. 517–518
14. Святовец В.Ф. Словник тропів і стилістичних фігур. Київ : ВЦ «Академія», 2011. 176 с.
15. Molino J. Sur le parallelisme morphosyntaxique. *Langue française*. 1981. № 49. P. 77–91.
16. Ярова Л. Виразні засоби та стилістичні прийоми синтаксису в текстах міжнародних документів. *Наукові записки Кіровоградського держ. пед. ун-ту. Серія: філологічні науки*. Вип. 138. С. 159–163. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/83099767.pdf>.
17. Долинин К.А. Интерпретация текста. Москва : Просвещение, 1985. 286 с.
18. Разинкина Н.М. Об одном из способов синтаксической организации научной прозы (стилистический прием параллелизма). *Лингвистика и методика преподавания иностранных языков* : сб. ст. Москва : Наука, 1976. С. 59–90.
19. Мойсієнко А. Хіазмічні конструкції як текстові утворення в українській мові.
20. Теоретична і дидактична філологія. *Серія «Філологія»*. Випуск 25, 2017. С. 276–277. URL: http://scholar.googleusercontent.com/scholar?q=cache:9u3CRtg7FugJ:scholar.google.com/&hl=ru&as_sdt=0,5&scioldt=0,5.
21. Гуйванюк Н.В. Хіазм як синтаксична структура. *Слово – Речення – Текст* : вибр. праці. Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2009. С. 429–440.
22. Duclos J. Les droits de l'intelligence. Conférence faite devant les écrivains, savants, artistes, médecins, professeurs, ingénieurs et

avocats, réunis par la Maison de la Culture. Paris : Editions Sociale, Archive Paris, 2000. 90p.

23. Marchais G. Discours de Cloture de 24 Congres de PSF. Paris : Archive Paris, 1982. P. 5-12.
24. Пресконференція Президента США Д. Трампа на тему "Coronavirus Response": URL: YouTube.com. (квітень 2020 р.)
25. Rochet W. Les conférences fédérales du parti et leurs enseignements. Paris : Archive Paris, 1964. 210 p.
26. Відеозвернення Президента В.О. Зеленського до громадян України. URL: YouTube.com. 04.05.2020 (17:51).

Pulenko I., Sazykina T. Expressive peculiarities of syntactic parallelism in public political speeches (on the material of the English, French and Ukrainian languages)

Summary. The article is aimed at the research of syntactic parallelism at macro and micro levels in public political speeches in English, French and Ukrainian. It has been generally acknowledged that effectiveness of any public speech depends on the two following factors: the topicality of the selected theme, and the means of its realization. The present work confirms the necessity of studying the peculiarities of structure and functioning of syntactic parallelism on the material of modern public political speeches. This study has been carried out starting from small forms (micro parallelism, which includes organization of sentence members), and finishing with the organization of large forms (macro parallelism, which includes the formation of over phrase unities, fragments of discourse and whole texts). The object of research is public

political speeches in English, French and Ukrainian. The subject of research is discourse with parallel constructions in public political speeches in the three languages.

We explain the notion of syntactic parallelism as follows: under syntactic parallelism, we understand the presence of mutually measured, similarly built up, both in the structural and functional senses, constructions, which may be expressed with parts of a simple sentence (micro parallelism), parts of a complex sentence or a text (macro parallelism). The syntactic parallelism is revealed in syntactically similar constructions, the main function of which is emphasizing communicative and expressive meanings of utterances and joining semantically different elements into numerous syntactic unities. Principal and secondary members of the sentence can be included into parallel constructions.

Parallelism at the level of a simple sentence may be created by repetition of any structure due to the similar construction of mutually comparable parts of a sentence, which are expressed by the same parts of speech and have the same grammatical forms. Macro parallelism demands further investigation, which includes organized large forms – over phrase unities, discourse fragments and the whole texts. The fixed example of triple repetition in the macro parallel utterance makes it possible to consider this case as a semantic-syntactic phenomenon, which gains great emotive-expressive contents in the public political speech.

Key words: expressive syntax, emotiveness, public speeches, syntactic parallelism, macro parallelism, micro parallelism.